

“Alles wat betreft uw bagage is aanwezig in uw kamer. Ik heb er persoonlijk voor gezorgd. Wenst u nog iets te eten? Ik kan het u naar uw kamer brengen, u zult waarschijnlijk honger hebben.”

“Ja, dat zou me enorm plezier doen en een fles witte wijn a.u.b. Mag ik u nog iets vragen, mr. Johnson?”

“Zeg maar Jack. Iedereen noemt me bij de voornaam, dat is gemakkelijker.”

“Wel Jack, kan u mij iets meer vertellen over de familie Barosso? We werden gevolgd door vijf zwarte wagens, ik wil graag iets meer weten over de familie. Ik wil zeker niet indiscreet zijn, Jack, en ik denk dat ik dat het beste aan jou kan vragen.

“Ja, dat begrijp ik,” zei Jack, “De familie Barosso is een van de drie machtigste families uit Chicago. Zij zijn wereldwijd gekend op medisch vlak, hebben onder andere fabrieken. Maar het is heel veel informatie, ik heb meer tijd nodig om het u allemaal te kunnen uitleggen. Maar een ding weet ik zeker, dr. Sunderman, wat u voor kleinzoon Vincento gedaan hebt vanavond, daar zullen zij u eeuwig dankbaar voor zijn. Nog een fijne avond, dr. Sunderman? Het eten staat al opgediend op uw kamer.”

“Dank je, Jack, tot morgen.” De lift ging open, en daarin stond een man te wachten.

“Goedenavond dr. Sunderman, u hebt bezoek.”

“Hoe bedoelt u?”

“Wel, er is iemand die u persoonlijk zou willen leren kennen.”

Ik opende de deur en inderdaad, daar zat een man te wachten aan de tafel, hij had een groot boeket rode rozen in zijn hand. Het was de oude man van het ziekenhuis, de persoon van wie ik de déjà vu had.

De man nam mijn hand, kuste het en zei: “Wat u gedaan hebt voor mijn kleinzoon daar zal ik u eeuwig dankbaar voor zijn. Deze rozen zijn voor u. Mijn naam is dr. Alexander Barosso.” Ik nam de prachtige rozen in ontvangst en was helemaal verrast over de mooie geste van dr. Barroso.

weten. Kom, we gaan nu naar mijn zoon. Hij zal blij zijn je terug te zien, zijn redder." Plotseling hoorden we een alarm afgaan. Bernardo werd wit, keek naar beneden en zei: "Blijf achter mij staan."

Hij nam zijn pistool uit zijn bureau met de woorden: "Volg mij, er is iets niet juist met Vincento." Oh my god. Dit kan toch niet waar zijn? De deur stond op een kier en daar lag de verpleger.

Zijn hoofd was helemaal bebloed. Hij had een harde klap gehad en hij had geen hartslag meer. Op het bed van Vincento lag ook bloed, ze hadden hem meegenomen. Bernardo kon niet meer praten: "Mijn zoon! Bel de rechercheurs op."

"Ja, hier Dr. Sunderman, Vincento is verdwenen en de verpleger is dood."

"Oké, we are on our way! Blijf kalm, kalmte kan u redden in zeer gevaarlijkste situaties, sluit de deur van de kamer."

Bernardo was naar beneden gegaan en ik was zeer bang. Mijn hart ging tekeer, ik voelde het kloppen in mijn keel en ging op het bed zitten. Ik begreep het echt niet meer. Wat een familie. Wat een rotzooi! Ik wou dat ik weg was uit Chicago. Ik wou hier absoluut niet meer zijn. Er werd op de deur geklopt, maar ik kon niet meer praten.

"Doe open! Het is Goldmann. Ik kan de deur niet opendoen, er is een code voor nodig."

"Bel naar Bernardo. Mijn god, ik heb zijn nummer niet. Wacht! Ik kijk in mijn tas. "Ja, oké, ik heb het."

"Blijf waar je bent!" Plotseling hoorde ik een schot.

Goldman zei: "Doe de deur niet open."

Ik hoorde dat hij viel, hij riep allerlei geluiden van pijn. Een onbekende stem kwam aan de deur en zei: "Als je niet maakt dat je wegkomt uit Chicago eindig je zoals je echte moeder, heb je dat goed begrepen?"

"Wat?"

"Je hebt me goed begrepen, jij vuile Jodin!"

Ik rilde over heel mijn lichaam. Ik kon alleen maar blijven waar ik was

Dan Goldman en Roberto Rossi

“We moeten aan de slag, Roberto! Dit kan zo niet meer verder, wat is dat nu allemaal!”

“Ja, Dan, het is me wat. Ik begrijp er niets meer van. Het wordt te gevaarlijk nu. We moeten ingrijpen, hoe dan ook. Heel die familie is geheimzinnig. Weer een dode, het houdt niet op.”

“Ja, wat zijn de plannen, Dan, hoe pakken we het aan?”

“Dat weet ik niet. Ik heb nog geen concrete gedachten, maar er komt me vast wel iets te boven. Ik ga erover nadenken. Kom, we gaan iets gaan drinken bij Luigi.”

“Oké, we nemen jouw wagen als je het niet erg vindt.”

“Dat is goed voor mij.”

Ze parkeerden de auto en stapten het stamcafé van de politie binnen.

“Wel, wel, wie we hier hebben: de twee supersterren van het corps. Wat is me dat allemaal met de Barosso's? Komt er nog eens een einde aan dat verhaal?”

“Ja, Luigi, het is me wat. We gaan het nu eventjes doorspoelen. Geef ons een frisse pint, één is genoeg. We zijn in dienst nu.”

“Oké, komt eraan, *fokes*.”

“Heb jij nog iets gehoord of gezien van Helena?”

“Ja, ze ligt in het ziekenhuis en is er erg aan toe. Ik zou niet graag in haar plaats zijn, veilig is ze niet meer.”

“Weet je, Robert, die geënceneerde scène in de bunker met haar? Ik heb haar daarna niet meer gezien. Ze zal zich toch achteraf afgevraagd hebben of ik dood ben of niet?”